

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχίδα καὶ τῆς καταλ. -ιδίς.

Ἐπιλήσμων. Συνών. ξεχασιδίς.

ἀστοχίδα ἡ, ἀμάρι. ἀστουχίδα Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἐλαία πίπτουσα ἐκ τοῦ δένδρου πρὶν ὠριμάσῃ.

ἀστοχίλα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀφορία, ἐπὶ καρπῶν: Φέτος ἦτανε ἀστοχίλα ἔς τὰ σπαρμένα. Συνών. ἀστοχιά 2.

ἀστοχογερακίνα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. γερακίνα.

Εἶδος ἰέρακος.

ἀστοχόπικρα ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. πίκρα.

Μικρὰ πίκρα, ἥτοι μικρὰ συμφορὰ, ὅσον θάνατος μικροῦ παιδίου ἐν συγκρίσει πρὸς θάνατον ἐνηλίκου ἀνθρώπου.

ἀστοχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστουχους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοχο Τσακων. ἄτοχο Τσακων. οὐδ. ἀστόχι Πελοπν. (Μάν.) ἀστόδιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀστόδ' Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοχος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀστόχι ἰδ. ἈνθΠαταδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Ὀλυμπ.) κ.ά.: Φρ. Ἀστοχος ὁ λόγος σου! (εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος σου!) Δημητσάν. Τοῦ ἔκαμε ἀστοχο (δὲν ἐξεπυρσοκρότησε τὸ τουφέκι) Κύμ. Ἐτοῦτο τό 'χω ἀστοχο - πίτυχο (ἴσως νὰ ἐπιτύχω εἰς τοῦτο, ἴσως ὅχι) Ὀλυμπ. 2) Ἀκαρπος, ἐπὶ γῆς καὶ γεννημάτων Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ.ά.: Ἀστοχη γῆ Κύθηρ. Ἀστοχα γεννήματα Λακων. Τὰ σπαρμένα εἶναι ἀστόχια, δὲν εἶναι πίτυχα Μάν. Ἀμα βρέξῃ ὁ Αὐγουστος, πάντοτε οἱ ἐλαιὲς εἶν' ἀστοχες Μεσσ. 3) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μείνῃ ἄνευ κτήτορος, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστόδ' νὰ ἴνεται τὸ λῶμα σ'! (εἶθε ν' ἀποθάνῃς καὶ σὺ καὶ οἱ συγγενεῖς σου, ὥστε νὰ μείνῃ χωρὶς κτήτορα τὸ ἔνδυμά σου!) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀστόδ' καὶ ἀπαρδάλ'! (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Τ' ἀστόδ' καὶ τ' ἄκλερο! (τὸ ἔρημον καὶ ἄκληρον!) Ὀφ. Συνών. ρημάδι. Καὶ κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ πράγματος ἢ ζώου πρὸς ὃ ἐκδηλοῖ τις συμπάθειαν ἢ θαυμασμόν Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀστόδ', ντ' ἔμορφον ἔν'! (τὸ ρημάδι, τί ὠραῖον εἶναι!) 4) Ἀφυῆς, δύσνους Ἦπ. Πόντ. (Τραπ.): Τ' ἀστοχον τὸ παιδὶν κ' ἐπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημα (δὲν ἤμπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημά του). β) Ἀπρόσεκτος Ἦπ. Πελοπν. Πόντ. (Κοτύωρ.)

γ) Ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἐπὶ προσώπων καὶ λόγων πολλαχ.: Ἀστοχος ἄνθρωπος. Ἀστοχα λόγια πολλαχ. || Παροιμ. Ἀστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀστοχαστος 1) Πελοπν. κ.ά. 5) Ἀρρεπὴς Τσακων. 6) Ἀσχημος, κακὸς Κορσ. Πελοπν. (Κορινθ.)

ἀστοχῶ πολλαχ. ἀστουχῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστουχῶ Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀστοχοῦ Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀστοχάω Εὐβ. (Μετόχ.) Ζάκ. Ἦπ. (Δρόβιαν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἶγ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Οἶν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστοχάω Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀστουχάω Εὐβ. (Στρόπον.) Ἦπ. (Ζαγόρ. Κεστρίν.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Σκόπ. Ἰστοχῶ Θράκ. (Γέν. Σαραεκλ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) Ἰστοχῶ Μακεδ. (Βέρ.) Ἰστοχάω Θεσσ. ἀστοχίζω Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἀστοχῶ. Τὸ ἀστοχίζω καὶ μεσν.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, δὲν ἐπιτυγχάνω εἰς πρᾶγμα τι πολλαχ.: Σημάδεψε, ἀλλὰ ἀστόχησε. Ἀστόχησα ἔς τὴ δουλειά μου. Ἀστόχησα τὸ δρόμο, γιὰτὶ δὲν ἔχω ξαναπάει πολλαχ. Βάρεσα ἓνα ὀρδύκι καὶ τ' ἀστόχηκα Μάν. Ὅλοι τότε βαρέσασι καὶ ὅλοι τὸν ἀστοχήσασι Λακων. || Φρ. Ἐ, ν' ἀστοχήσης! (εἶθε νὰ μὴ εὐδοκιμήσης!) Ἀρά) Κρήτ. || Γνωμ. Ὅπ' ἀστοχήσης γάειρε καὶ ὅπου πετύχῃς φύγε Κρήτ. — Παροιμ. Ἀκριβὸς θαρεῖ κερδαίνει καὶ ἀστοχῇ καὶ δὲν τὸ ξέρει Κύπρ. || Ἄσμ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς ἂν ἀστοχήσῃ κιόλας, μ' ἂν ἀστοχήσῃ μιὰ καὶ δυὸ πάλ' ἀδρειωμένος εἶναι.

β) Διαφεύγω Εὐβ. (Αὐλωνάρι.): Δὲν τοῦ ἀστοχάει τίβοτας. γ) Προσκόπτω, σκοντάπτω Κρήτ.: Ἄσμ.

Ὁ γάιδαρος ἀστόχησεν ὁ κακαποδομένος.

2) Δὲν εὐδοκιμῶ, ἐπὶ δένδρων, φυτῶν καὶ γεννημάτων ἐν γένει Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Στρόπον.) Ἦπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Μάν. κ.ά.) Σάμ. Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.: Φύτεψα μιὰ ἐλαία καὶ ἀστόχηκε Μάν. Ἐχει ἀστοχήσει φέτος τὸ θυμάρη (δὲν ἐκαρποφόρησε πρὸς νομὴν τῶν μελισσῶν) Σῦρ. Ἀστόχησαν οἱ καργες - τὰ γεννήματα - τὰ σ'τάρια Ἀνδρίτσ. Λακων. Ἀστοχήσανε τὰ ψωμιά φέτι (ψωμιά = σιτηρὰ) Κύμ. Ἀστόχ'σι τοῦ χουράφ' Θεσσ. Σπαρμένα ἀστουχ'μένα Σάμ. || Ἄσμ.

Μὴ δῆνε κλαῖς τὴ λεμονιά ὅσο καὶ ἂν ἀστοχήσῃ,

κάνει λεμόνια δίφορα τὸ γόσμο νὰ γεμίσῃ

Κρήτ. Μετοχ. ἀστοχισμένος = ἄφορος πολλαχ. Ἀστοχισμένη χρονιά πολλαχ. Ἀστουχ'μένους κιόρς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἦ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λεόντ. Νεαπόλ. 62,1 (ἐκδ. ΗGelzer) ἦν γὰρ ἀστοχήσασα ἡ χώρα διὰ τὴν λειψυδρίαν. β) Δὲν παράγω, ἐπὶ ζώων ἐγγάλων Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ.: Ἀστουχῆσανι τὰ γίδια φέτου Σάμ. Ἀστοχημένη 'τον ἡ μάδρα μας ἐφέτι Ἀπύρανθ. γ) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγῳ ἀφορίας Κύπρ.: Παροιμ.

Ἀντιαν γεωρκῆς μὴ δαίρεσαι τὸ ἄνταν Ἰστοχῆς μὲν πλήσσης (οὔτε διὰ τὰς ἐπιτυχίας νὰ χαίρῃς πολὺ οὔτε διὰ τὰς ἀποτυχίας νὰ λυπῆσαι). 3) Δυστυχῶ, κακοπραγῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): Γνωμ. Τὸν εὐτυχοῦντα ὅλοι βοηθοῦντα, τὸν ἀστοχοῦντα ὅλοι μισοῦντα (βοηθοῦντα καὶ μισοῦντα ἐκ τοῦ βοηθοῦν τον, μισοῦν τον) Μάν. Ἦ σημ. καὶ μεσν. 4) Παύομαι, σταματῶ Λέσβ.: Ἡ γείτουνάς μας δὲν ἀστουχᾷ, οὐλον δ'λεύ'. Ἡ φουτιὰ νὰ μὴν ἀστουχᾷ γιὰ νὰ γί'ν' τοῦ φαγεῖ καλό. Ἡ βρύσ' δὲν ἀστουχᾷ, οὐλον τρέξ'. 5) Λησμονῶ Εὐβ. (Κύμ. Μετόχ.) Ζάκ. Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Γέν. Διδυμότ. Μάλγαρ. Σαραεκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Κοζ. Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀμφ.) Χίος — Λεξ. Βλάχ. Βυζ. Περίδ. Πρω.: Τ' ἀστόχησα τὰ γράμματα Ἦπ. Ἀστόχησα νὰ πάρω λειανὶ μαζί μου αὐτόθ. Σ' ἀστόχηκα Λακων. Ἀστόχησα νὰ σοῦ τὸ 'πῶ Καστορ. Ἀστόχηκα νὰ πάγω Μάν. Ἀστόχησα τὸ μαντήλι μου Πελοπν. Ἀστόχ'σαν νὰ σφαλῇς τὴν πόρτα Μακεδ. Δὲν ἀστουχάου ποντὲ Σκόπ. Μιὰ φουρὰ νὰ τ' ἀκούσου δὲν τοῦ Ἰστοχῶ Μακεδ. || Γνωμ.

Καινούργιο φίλο ἔπιασες, παλαιὸ μὴν ἀστοχήσης

Ἦπ.

Μάτια ποὺ δὲ φαίνονται | γρήγορα ἀστοχειοῦνται Σισάν. — Ποίημ.

Ἦτανε μνήμη παλαιή, γλυκειὰ καὶ ἀστοχισμένη

ΔΣολωμ. 149. Συνών. ξεστοχῶ, ξεχνῶ. β) Δὲν προσέχω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν Ἦπ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἀστόχησες τὰ λόγια μου Λεξ. Ἐλευθερουδ. 6) Ἀπατῶμαι, σφάλλομαι Ἦπ. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Β) Μέσ. 1) Δέν συναντῶμαι μετὰ τινος Πελοπν. Λακων.): Ἀστοχήθημα (δέν συννητήθημεν). 2) Βυθίζομαι εἰς συλλογισμούς, ἀφαιροῦμαι σύννηθ.: Ἀστοχήστηκα τὸ διάβασμα.

ἀστροάβωτος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀστροάβωτους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στραβωτός < στραβώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀλύγιστος, ἀκαμπτos σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀστροάβωτο μπαστουνι-ξέλο κττ. 2) Ἀτύφλωτος κυριολ. καὶ μεταφ. σύννηθ.: Τοὺς ἐστροάβωσε ὅλους, δέν ἄφηκε κανένα ἀστροάβωτο.

ἀστραγαλῆς ἡ, Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 462. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος.

Διάφορα εἶδη τοῦ φυτικῶς γένους ἀστραγάλου (astragalus) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae). [**]

ἀστραγάλη τό, ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 57 ἀστραγάλ' Ἡπ. Ἰστρογάλη Βιθυν. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Τρίκκ.) Ἰστρογάλ-λ' Ρόδ. Ἰστρογάλ' Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) Ἰστροβάλ-λ' Ρόδ. Ἰστροάλη Μεγίστ. Σύμ. Ἰστρογάδιν Πόντ. (Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός, τὸ σφυρὸν Βιθυν. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ.) Ρόδ. Σύμ. ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀσίκι 1, ἀστραγαλόποδο, ἀστράγαλος 1, κότσι, ποδοστράγαλο.

β) Ἀντικνήμιον Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.) 2) Τὸ δι' ἀστραγάλων παιγνίδιον Στερελλ. Συνών. ἀσίκι 1 β, ἀστράγαλος 1 β.

ἀστραγαλῆς ἡ, ναυτικὸς ὄρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Πληθ., αἱ πρῶται σειραὶ τῶν ἐντερονίδων, ἥτοι αἱ παχεῖαι σανίδες αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἐσωτερικὸν ἐπένδυμα τοῦ κύτους πλοίων παρὰ τὸ ἐσωτρόπιον.

ἀστραγαλιάζω ἀμαρτ. ἀστραγαλιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰστροαλιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος.

1) Ἐπιδιορθῶνω τὸ περὶ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὴν πτέρναν μέρος τῆς κάλτσας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φαώθηκα ν' ἀστρααλιάζω τοὶ κάρτσες. II) Ἀποκτῶ ἐξογκώματα περὶ τὸν λαιμὸν Θήρ. Συνών. ἀστραγαλιδιάζω.

ἀστραγαλίδα ἡ, Κρήτ. Ἰστροαλίδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράγαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα. Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. στραγγαλῆς = κόμβος καὶ σάρκωμα Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 7,11.

1) Πληθ. οἱ κατὰ τὴν βάσιν τοῦ οὐρανίσκου ἀδένες, αἱ ἀμυγδαλαὶ Κρήτ.: Τοῦ κοψαν τ' ἀστραγαλίδες του (= τοῦ ἀφῆρεσαν δι' ἐγχειρήσεως τὰς ἀμυγδαλάς). Συνών. ἀμυγδαλῆ, ἀμυγδαλίτης 1. 2) Ἀδὴν ἐν γένει Θήρ. [**]

ἀστραγαλιδιάζω ἀμαρτ. Ἰστροαλιδιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραγαλίδα.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀποκτῶ ἀστραγαλίδες, ἥτοι ἐξοιδήσεις τῶν ἀδένων εἰς τὸν λαιμὸν ἢ τοὺς βουβῶνας: Ἀστραγαλιδιάζει ὁ λαιμός του. Συνών. ἀστραγαλιάζω II.

ἀστραγαλῖνος, ἰδ. στραγαλῖνος.

ἀστραγαλόποδο τό, ἀμαρτ. Ἰστροαγαλόποδο Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστράγαλος καὶ πόδι. Διὰ τὴν ἀντίστροφον σύνθεσιν ἰδ. NAndriotis ἐν Glotta 27 (1938) 114 κέξ.

Ἀστραγάλη 1, ὁ ἰδ.: Ἐφάνηκε τὸ Ἰστροαγαλόπόδο τση.

ἀστράγαλος ὁ, σύννηθ. ἀστράγαλους βόρ. ιδιῶμ. ἀστράαλος Κῶς ἀστράαος Νάξ. (Φιλότ.) ἀστράαλας Κέως Μύκ. Πάρ. Σίφν. Χίος (Πυργ.) ἀστράαλας Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων. Τσικαλαρ.) ἀστράαας Νάξ. (Φιλότ.) ἀστράαυλ-λας Ρόδ. (Ἀρχάγγ.) ἀστράγαλο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀστράαλο Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἰστροάβαλο Ἀπουλ. (Κοριλ.) ἀιθάγαλε Τσακων. ἀθάλαγε Τσακων. ἀσκιάγαλε Τσακων. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀστράγαλος.

1) Τὸ σφυρὸν σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Κοριλ.) Τσακων.: Ἐχω πόνο 'ς τὸν ἀστράγαλο σύννηθ. Ἀστράαλός μου με πονεῖ Ἀπύρανθ. Ἡπαθα βγάλοιμο τοῦ ποδαριοῦ μου 'ς τὸν ἀστράγαλο Πάρ. Σφύρ' ζι τ' ἀφτί μ' τοῖ ξιπέτα ' - ἀστράγαλους - ι - μ' τσ' ἡλιγα τί θὰν ἀκούσουν Λέσβ. | Φρ. Ἐχει βῆχα 'ς τὸν ἀστράγαλο (ἐπὶ τοῦ προσποιουμένου ἀσθένειαν) Κρήτ. Ἐχει πόντα 'ς τὸν ἀστράαλο (συνών. τῇ προηγουμένῃ. πόντα = πούντα, πνευμονία) Ἀπύρανθ. Σ' τὸν ἀστράαλο τση σαλεύγει ἢ 'ς τὸν ἀστράαλο εἶναι γαστρομένη (εἰρων. ἐπὶ στερείας) αὐτόθ. Τὸ θεὸ ἤπιασεν ἃ τὸν ἀστράαλο - ἃ τὸ ποδάρι (ἐπὶ τοῦ ἀρνούμενου τι) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραγάλη 1. β) Εἶδος παιδιᾶς με ἀστραγάλους Θεσσ. (Καρδίτσ.) Συνών. ἀσίκι 1 β, ἀστραγάλη 2. γ) Τὸ περὶ τὴν πτέρναν τμήμα τῆς περικνημίδος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Διακινημένος εἶν' ὁ ἀστράαλας (ἔχω ἀρχίσει νὰ πλέκω τὴν πτέρναν τῆς περικνημίδος. ἀστράαλας ἀντὶ ὁ ἀστράαλας). 2) Ἐπιγονατὶς Καλαβρ. (Μπόβ.) 3) Τὸ τραγακάνθινον κόμμι, ὁ ὁπὸς τῶν εἰδῶν τοῦ γένους ἀστράγαλος (astragalus) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) πολλαχ.

ἀστράγγιστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀστράγγιστος πολλαχ. ἀστράγγ' στους βόρ. ιδιῶμ. ἀστράγγ' στους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀστράγγιστος Σκύρ. ἀστράγγιχτος σύννηθ. ἀστράγγιχτος πολλαχ. ἀστράγγιχτους βόρ. ιδιῶμ. ἀστράγγ' χτους πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀστράγγιχτος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀστράγγιχτος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀστράγγιχτε Τσακων. ἀστράγγιχος πολλαχ. ἀστράγγιχος πολλαχ. ἀστράγγ' γους Ἰμβρ. ἀστράγγις Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀστράγγ' τους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. στραγγιστός. Ὁ τύπ. ἀστράγγ' τους ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀστράγγητος.

1) Ἀδιήθητος σύννηθ.: Γάλα-ζονμι ἀστράγγιστο. Τυρὶ-γισούρει ἀστράγγιχτο. Μυζήθρα ἀστράγγιχτη. Ἀστράγγιχτα μακαρόνια σύννηθ. Συνών. ἀσούρωτος 1. 2) Ἐπὶ πραγμάτων βρεγμένων, ὁ μὴ συμπιεσθεῖς, ὁ μὴ συσφιχθεῖς διὰ νὰ ἐκρεύσῃ τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν σύννηθ.: Ἀστράγγιχτο παννί-σφουγγάρι κττ. Ἀστράγγιχτα ροῦχα σύννηθ. Εἶναι ἀστράγγιχτα τὰ τουλούμια Ἄνδρ. β) Ὁ μὴ στεγνώσας, ὁ ὑγρὸς ἔτι πολλαχ.: Ἀστράγγιστη εἶναι ἡ σταφίδα πολλαχ. Ἀστράγγιχτο ν' ἀκόμα τὸ δῶμα, λάσπη μοναχὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Ὁ μὴ ψηθεῖς ἐσωτερικῶς, ἐπὶ ἄρτου σύννηθ.: Ψωμί ἀστράγγιχτο. Συνών. ἀνάσχυρος Α3. 4) Ὁ μὴ πλήρως ἐκκενωθεῖς σύννηθ.: Δέν ἄφησε ποιτήρι ἀστράγγιστο.

ἀστραγγούλιστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀστραγγούλ' στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στραγγουλιστός < στραγγουρίζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς ἐξάρθρωσιν μέλους τοῦ σώματος.

ἀστρακάρις ὁ, Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Νένητ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ὁστρακάριος.

1) Ὁ τεχνίτης ὁ κατασκευάζων ἀστρακάριον, ἥτοι ἐπίστροφωσιν στέγης ἐκ μίγματος ὁστράκων καὶ ἀσβέστου, ὁ στεγάζων οἰκίας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀστρακιάρις. 2) Ὁ ἐπιχρίων δι' ὁστρακοκονίας τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν Λεξ. Δημητρ.

